En svensk midsommarfäst vid stranden av fagra Round Lake

De svenska kolonierna däromkring återuppliva midsommarfästen Några anteckningar om landsmän bosatta omkring denna sjö samt om den därinvid belägna indianskolan.

FÖR S.C.T. AV REIMAR REMIDAV

VIII.

Fastän vädrets makter varit oblida och tvungo till ett uppskjutande av midsommarfästen vid Round Lake, så kom densamma likväl till stånd, fast den måste firas en vecka senare eller lördagen den 30 juni. Jag har ansett det lämpligt att intaga en skildring av denna fäst i min serie av artiklar om de svenska settlementen, då ju midsommarfirandet är så typiskt svenskt.

Den sista midsommarfästen vid denna plats hölls ju för fem år sedan, vadan jag, innan jag startade dessa resor i dessa svenska kolonier, kom på den tanken att söka återuppliva denna vackra sed. Som tidningens läsare ha sig bekant, fick jag ock till stånd möten, vid vilka kommittéer valdes i och för denna fäst. Sedan togo de kommitterade hand om saken och förde den till ett lyckligt slut. På grund av den korta tiden och andra omständigheter hunno kolonierna i Percival och Northwood ej vara med, utan det var Stockholm och Dubuc, som denna gång buro arbetsbördan ensamma. Men till nästa år skola vi hoppas, att alla bliva med, och anordningar därför ha gjorts, som jag kommer att redogöra för längre fram.

* * *

Dagen inbröt strålande och klar, fast vindguden var litet för mycket i farten. Men trots uppskov och motigheter, trots de dåliga vägarna etc. så hade i alla fall något över 300 personer infunnit sig, mestadels från Stockholm olh Dubuc. De kommitterade, bestående av ordföranden Gust Persson, Z. Lindvall och E. Strömberg för Stockholm samt sekreteraren Axel Hamilton, kassören Ernst Forsberg och Oscar Freed för Dubuc, hade gjort sitt bästa samt förtjäna en eloge för sitt arbete.

De församlade hälsades välkomna av ordföranden Gust Persson, som skötte sitt uppdrag på ett förtjänstfullt sätt. Man sjöng unisont "Du gamla, du fria," och programmet bjöd på fiolsolo av John Offerlin med ackompanjemang av Arthur Rosén; solosång av miss Esther Olson från Percival, med miss Fred Swanson vid pianot; duettsång (Norrlänningens hemlängtan) av miss Gunhild Sivertson och miss Jenny Persson från Stockholm samt sånger av manskvartetten från Stockholm, bestående av Alf Johnson, Hans Polson, Carl Dahl och Nils Norgren, med mrs Polson vid pianot. Samtliga uppträdande skötte sig väl samt skördade rika applåder.

Talens rad inleddes av farmaren och pastorn m. m. A. G. Olson från Stockholm, vilken som ämne hade valt "Canada." Talaren framhöll Canadas företräden framför andra länder samt gav en del statistiska uppgifter för att belysa detta. Han sade sig älska Canada över alla andra länder, ja, högre än sitt gamla fosterland Sverige. Föredraget, som var hållet i en humoristisk anda, väckte dock en del opposition, då han klandrade vår grannstat i söder — det mäktiga Onkel Sams rike. Detta verkade dock ej störande utan kom som ett trevligt avbrott, och tydligen var talaren själv medveten om, att han gjorde sig skyldig till en del oratoriska överdrifter. Men avsikten var god och framförandet trevligt samt applåderna rikliga.

Nästa talare var den gamle settlaren, affärsmannen etc. Alex Stenberg, som i ett mycket humoristiskt anförande skildrade några händelser i sitt och de första settlarnas strävsamma liv. Han höll sin audiens vid mycket gott humör och fick även hjälp av sin gamla landsmaninna mrs Berglund, då han berättade en rolig oxhistoria. Som gammal "business man" och kommunalpolitiker har han så vant sig att tala engelska offentligt, att hans utförande något hindrades av påbudet att tala svenska. Så nästa gång är det bäst, att vi låta vännen Alex tala engelska, eller rättare sagt svensk-canadiska. Han avtackades ock med kraftiga applåder.

Sista talaren på programmet var Reimar Remidav eller undertecknad, vilken som ämne valt "Midsommaren — dess ursprung och symboliska betydelse." På begäran så återfinnes detsamma å annat ställe i tidningen. Undertecknad hade ock den tillfredsställelsen att bliva belönad med applåder.

Till sist utbraktes tre hurrarop för Canada (naturligtvis på initiativ av A. G. Olson) samt sjöngs engelska nationalsången.

* * *

Efter detta vidtogo idrottstävlingar av olika slag. Först förekom dragkamp mellan ett lag vardera från Stockholm och Dubuc, varvid det förstnämnda laget vann. Priset bestod av en pokal, som måste vinnas två gånger av tre.

Gifta och ogifta damer försökte ock sin lycka i dragkamp, och priset vanns av de ogifta, vilket ju var ganska naturligt, då de ej tröttat ut sig med de bördor, som påligga de gifta. 1:sta, 2:dra o. 3:dje priser i de olika 1:st, 2:dra och 3:dje priser i de olika grenarna i den ordning namnen förekomma:

Kapplöpning för gossar 5 år och under — Louis Gustafson, Lawrence Larson och Kurt Larson; för flickor dito — Elsa Freed, Esther Ramstedt och Alice Lindsay; för gossar 10 år och under — Philip Tremblay, Benny Jacobson och Anselm Gustafson; dito för flickor — Louise Tremblay, Edith Freed och Anna Ekberg; för unga män — Adolf Berg, Theo. Tremblay och Louis Tremblay; dito för unga damer — Annie Stendahl, Helene Reeves och Mary Ramstedt.

Vidare förekom s. k. lovers' race, och pristagarna i par voro: Theo. Tremblay och Ellen Olson; Axel Berg och Helen Reeves samt Elis Olson och Annie Stendahl. S. k. necktie race: Adolf Berg och miss Cody; Elis Olson och Annie Stendahl samt Carl Norgren och Hulda Ekberg.

I stående hopp erövrades priser av Adolf Berg, Richard Lindvall och E. Berglund, samt i trestegshopp av Walfrid Olson, Richard Lindvall och Adolf Berg.

Samtliga de vinnande erhöllo större eller mindre penningpriser.

* * *

Till sist kom nästan det allra viktigaste på hela programmet, nämligen en av hr Oscar Freed inledd diskussion om en permanent organisation eller kommitté, vars första uppgift skulle vara att är efter är ordna med midsommarfästen. Alla voro mycket intresserade därav, och det bestämdes att för framtiden fira en midsommarfäst vid Round Lake varje midsommarafton — men med det förbehållet, att om midsommarafton inföll på en söndag, så skulle fästen gå av stapeln antingen föregående lördag eller efterföljande måndag, vilket kommittén ansåg vara bäst efter omständigheterna.

Till kommitterade för Stockholm utsågos hrr Gust Persson, Richard Lindvall och Erik Ekberg, samt för Dubuc hrr Axel Hamilton, Ernst Forsberg och Oscar Freed. Eftersom endast några få percivalbor voro närvarande, uppdrogs åt hr Alfred Vickberg att vid Grain Growers' picnic i Percival den 5 juli få en kommitté invald, samt åt undertecknad att vid min förestående resa till Northwood få till stånd en kommitté därstädes. Dessa lokalkommittéer skola sedan samarbeta samt i god tid göra förberedelser för nästa midsommarfäst.

Det är ett glädjande tecken att se, att landsmännen i dessa kolonier kunna samlas till ett gemensamt företag på neutral mark, och eftersom åren gå, är jag förvissad om, att denna organisation kommer att växa sig stark samt upptaga frågor av allmänt intresse för svenskarna på sitt program. Efter vad som framgick av diskussionen tänkte envar även därpå.

* * *

Så var denna midsommarfäst till ända, och så enkel och anspråkslös den var, har den dock stora löften för framtiden med sig. Allt var frid och sämja, och intet störde harmonien. Var och en förde med sig sin egen matsäckskorg, och mellan programmen fick man träffa gamla vänner och bekanta. Totalomdömet om denna fäst var, att den lyckats förträffligt, och alla motsågo med förväntan en ännu större fäst med en större anslutning nästa år. Må ock denna förhoppning gå i fullbordan!

Landsmän och landsmaninnor i kolonierna runt kring denna vackra sjö, som med sina omkringliggande kullar och sin skog är ett stycke nordlandsnatur, kommen överens med er själva att varje år, så länge nordiskt språk talas vid dessa stränder, samlas till midsommarfäst!

* * *

Sedan fästen på lördagen den 30 juni var över, stannade jag över söndagen hos mr P. S. Stendahl, som tog mig runt till en del platser—däribland indianskolan.

P. S. Stendahl är född 1869 i Drängsered samt är broder till den välbekante skräddaremästaren J. E. Stendahl i Winnipeg, vilken kom hit till landet 1888. Brodern P. S. kom över hit 1891 samt slog sig först ned i Oak Lake, Man., samt tog 1892 homestead i New Stockholm. Det märkliga var, att han tillryggalade de cirka 100 milen mellan dessa båda platser till fots i sällskap med en ko, en kviga och två kalvar, varför det tog honom fem dagar. Men 1920 sålde han sitt homestead samt en sektion land, som han köpt under tiden. Han behöll två sektioner samt köpte vid Round Lake sin nuvarande farm på 417 acres. Dessutom äger han en kvarts sektion i Swan River distriktet och har således tre sektioner på 63 acres när. Under åren 1896—1905 ägnade han sig åt hästavel, men det senare året hade han oturen att förlora de flesta av sina hästar genom svampfeber—just som han kunnat sälja dem till inflyttande nybyggare. Men Stendahl blev inte bet för det utan spottade i händerna och tog nya tag. Nu föder han upp mängder av höns, grisar och kalvar samt har ett stort, modernt stall. Huset, som tillhör farmen, är mycket stort, med 11 rum, samt byggt av en fransk-canadensare i fransk stil av granit med djupa fönsternischer. Stendahl är seg och ihärdig och förtjänar det välstånd han arbetat sig till. Under sin vistelse i kolonien har han varit skolrådsledamot samt s. k. roadbas. Det senare är han än, fast på egen hand, ty han har själv byggt en väg längs de höga kullarna runt sin farm för att kunna komma till sina två sektioner, som ligga på andra sidan. Det kan nämnas, att hans barn äro lika arbetsamma som far och mor. På midsommarfästen höllo två av gossarna på med jordbruksarbete i stället för att gå till fästen. Det är inte ofta dylikt händer.

Äktenskap ingick han 1893 med Johanna Kristina Svenson från hans grannsocken hemma i Halland. De ha hugnats med 6 döttrar, varav en är gift, samt 3 söner. Barnen äro i åldern 12 till 29 år.

Ej långt från Stendahl bor minnesotasvensken G. L. Walberg, som föddes 1884 i Cokato samt 1903 tog homestead norr om Stockholm samt stannade där i tre år, då han begav sig tillbaka till staterna samt i fem år därstädes arrenderade en farm. Men 1917 lockade honom Canada igen, och han köpte sin nuvarande farm vid Round Lake på en halv sektion. Där mår han som pärla i guld med sina två döttrar samt sin hustru, vilken han äktade 1907, och vars flicknamn var Anna Norberg. Hon hade dessutom varit hans skol- och läskamrat och är nu hans kamrat för livet. Mrs Walbergs mor dog i Cokato den 26 juni, och hon var nere på hennes begravning, då jag den 1 ds. besökte familjen vid Round Lake.

Litet längre bort bo två värmlänningar, nämligen Andrew Ekman och Nils Nord. Ekman föddes i Gillbergskäre 1846 samt emigrerade 1883 till South Dakota och har således varit i Amerikat i 40 år. De sex första åren sysselsatte han sig med järnvägsarbete samt begav sig 1889 till Fleming, Sask., där han tog sig ett homestead samt under årens lopp köpte 7 kvartssektioner land, som han nu sålt eller gett till sina söner. I Fleming stannade han i 30 år eller till 1919, då han begav sig till Round Lake samt där köpte sex tomter land. Hans hus där brann ner i slutet av maj, och då jag besökte honom, hade han ej fått det uppbyggt än. Han gifte sig 1871, och hustrun dog 1913. Han har fem söner, av vilka August är gift samt bor hos fadern, samt en dotter, nämligen mrs Andrew Johnson i Manson, Man.

Nils Nord, som bor ett stycke därifrån i ett litet trevligt hus, är född 1851 i Boda samt emigrerade 1895 till Canada, där han först slog sig ned i Aston, Man., varest han köpte en farm. Denna sålde han sedermera samt arbetade två år med ett järnvägsgäng i Alberta för att 1902 bege sig till Dubuc och där taga homestead. Han är änkling samt har en son i Manitoba, en dotter i B. C., två i Sverige och en i Norge.

* * *

På andra sidan kullarna om Stendahl bor en märklig grupp, nämligen bröderna Hollander. En av dem — Hjalmar — hämtade mig från Stendahl samt tog mig till sitt hem över den förut nämnda av Stendahl byggda vägen utefter dessa höga kullar, varifrån man har den allra härligaste utsikt.

Släkten Hollander stammar ursprungligen från Holland, och deras farfars far var präst i Västergötland. Men dennes son eller dessa bröders farfar slog studierna ur hågen, sedan han avlagt studentexamen samt drog norrut, och fiolen var hans käraste sällskap. Men hur det var, så lugnade ungdomsblodet sig, och han började idka jordbruk. Släkten har sedan varit bosatt i Vilhelmina socken. De nu i Canada bosatta medlemmarna av släkten Hollander utvandrade i olika grupper.

År 1902 anlände fadern A. A. Hollander, född 1847 samt avled här 1912 i sällskap med sönerna Hj. L., född 1885, samt K. F., född 1883. De slogo sig ner norr om Round Lake och togo homestead och byggde hus under 1902-3, som ännu stå kvar. Vid ankomsten hit hade de endast $5 i sin ägo. Men fadern var sjuk och gav sin femdollar för en flaska Kuriko.

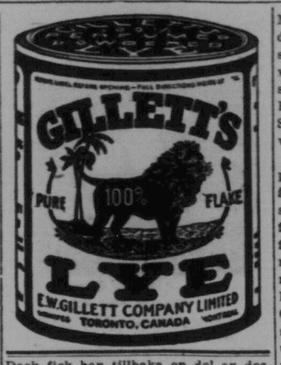

Dock fick han tillbaka en del av dessa pengar.

År 1903 anlände modern Gertrud Hollander, nu avliden, samt sönerna S. A., född 1877, och J. E., född 1887. Då de kommo till Whitewood hade de ej nog pengar att köpa mat för utan gingo åtta mil till fots samt fingo ett mål av mjölk och bröd av en ungrare.

År 1906 kommo brodern Leo W., född 1890 och dövstum, samt systern Anna, född 1874. Påföljande år kom brodern G. A., född 1881, med familj samt 1912 Johanna Olson, född 1874. Hon var fästmö till Leo, och de hade blivit bekanta på Härnösands dövstumskola, där de bägge vistades i 8 år. De gifte sig 1915.

De första sju åren höllo syskonen ihop, men sedan den tiden ha de skingrats åt alla håll. Så bebo S. A., Hj. L. och Leo med sin hustru faderns homestead norr om Round Lake, där de äga en halv sektion. Bröderna K. F. och J. E., av vilka den senare 1923 äktade Maria Polson, äga vardera en halv sektion i Northwood, Sask. Brodern G. A. arbetar vid ett sågverk i Fort Frances, och systern Anna är gift i Ebor, Man., med mr Alton.

Syskonen Hollander synas alla vara strävsamma människor samt bokligt och kyrkligt intresserade, och det är väl sällan man möter en sådan syskonkärlek och sammanhållning.

Då jag besökt deras hem, som ligger mycket vackert till, tog Hjalmar Hollander mig ner till kyrkbyn, där jag skulle stanna på natten hos mina nyförvärvade vänner familjen Lindvall. Men på vägen hälsade vi på bröderna J. A. Hedström och Erik Johnson. Hedström är född 1876 i Dorotea samt reste 1895 till Canada, där han de första sju åren arbetade för sin broder, Granström, som anlänt 1893 till New Stockholm och dog där 1908. Därefter tog han sig sitt nuvarande homestead, som han utökat med köp av en kvarts sektion. Deras mor och far anlände hit 1897, men fadern dog på hösten samma år. Modern är 81 år gammal samt bor hos Hedström samt är duktig för sina år, även om hon ofta måste vila. Hedström har i flera år varit diakon i luth. församlingen samt även varit roadbas. Han har en syster i Moosemin samt två syskon i Sverige. Hos H. stannar Elma Granström, hans brorsdotter, vars syster är mrs Ph. Sahlmark.

Hedströms broder, Erik Johnson, är född 1871 samt anlände 1902 till Stockholm, där han i två år utförde järnvägsarbete. Sedan tog han homestead, som han bytte ut 1909, och senare köpte han också en kvarts sektion. Han gifte sig 1900 med Johanna Johnson samt har 5 söner och 5 döttrar.

Så ha vi vid ena sidan av Round Lake dansken V. T. Möller, vilken föddes 1867 i Köpenhamn samt i unga år tjänade vid flottan och 1886 begav sig till Australien, där familjen stannade i 3 år. Han begav sig dock tillbaka till Köpenhamn och hjälpte till med att bygga fortifikationer. Men 1889 emigrerade han till Canada och anlände till Winnipeg, där han stannade i två år för att 1891 begiva sig till Round Lake, där han har en sommarrestaurant, uthyr båtar etc.

Round Lake är en av de naturskönaste platser jag sett. Den påminner om vissa delar av Norrland. Runt stränderna av den 6 mil långa och 2 mil breda sjön resa sig stora kullar och höjder av upp mot 400 fot över havsytan. En del av dessa kullar — det är icke berg — äro skogklädda och en del prydda med fina gräsmattor. Dessa kullar äro så vackert och märkligt formade, att man nästan skulle tro dem vara danade av någon skönhetsälskande arkitekt. Man kan knappast tänka sig en härligare plats att vila ut under sommaren; ty här finnas skog och sjö, kullar och gröna slätter. Sjön är rik på fisk, och i skogen drilla fåglar. Men framför allt — det är ett märkligt och storslaget naturscenerí, som utbreder sig runt denna sjö.

Utom Möllers plats finnes det ock en annan sommarrestaurant där, nämligen vid Bird Point, och det var där, som midsommarfästen gick av stapeln.

* * *

Till sist vill jag nämna en annan märklighet vid denna sjö, nämligen den av presbyterianska kyrkan och federalregeringen tillsammans underhållna skolan för indianbarn i åldern 7 till 18 år. Skolans officiella namn är Round Lake Indian Boarding School. Den är belägen å de fyra indianreservationer, som sträcka sig från Sound Lake, längs Qu'Appelle River och Crooked Lake, där det bor cirka 1,000 indianer. Skolan grundlades 1884 av dr H. McKay, som ännu verkar som präst inom detta Indianterritorium. Utom kyrkan vid skolan finnes det ett kapell nära Broadview. Under den s. k. rebellion 1885 höll dr McKak på att förlora livet men räddades i sista stund av en vänskapligt sinnad indian. Nu finnes det ingen vit man i dessa trakter, som är så älskad av indianerna, som dr McKay. Han är gift med en dotter till mrs Sahlmark i Stockholm samt en god vän till svenskarna.

Den nuvarande föreståndaren är pastor R. J. Ross, som verkat där ett år. Lärarinna är mrs Ross, farminstruktör Carl Ogren, och dessutom finnes det en kvinnlig superintendent för köket, för tvätteriet och för syrummet. Nästa termin skola två lärare anställas samt en matrona, vilken plats nu är vakant. Skolan hyser 67 elever, vilka undervisas i vanliga skolämnen. Flickorna få dessutom undervisning i hushållsarbete, sömnad o. d., samt gossarna i farmning m. m. Skolan har 400 acres, vilka odlas av eleverna under tillsyn. Allt arbete inom institutionen utföres praktiskt taget av eleverna.

(1) Vy från Bird Point över Round Lake. (2) Bröderna Hollanders i Stockholm hus.

Midsommaren

Föredrag hållet å midsommarfästen vid Round Lake i Saskatchewan.

AV REIMAR REMIDAV

Landsmän och landsmaninnor!

Som ämne för mitt korta anförande vid denna fäst har jag valt att säga några ord om **Midsommaren** — dess ursprung och symboliska betydelse.

Midsommar, midsommar — hur härligt klingar icke detta ord för ättlingar av moder Svea! Vilka sälla minnen väcker det ordet icke!

Många, för att icke säga de flesta av oss, som äro här församlade, ha firat midsommar i Nordens fagra land och vi söka nu göra detsamma i vårt adoptivland.

På en dag som denna går tanken tillbaka till fädrens land i Nord — till midnatssolens land, där nätterna voro fagra och klara och ljusa som sommardagen själv.

Vår tanke flyger tillbaka till dessa sagolikt vackra sommarkvällar, då vi själva voro unga och våra hjärtan stodo i brand, då känslornas svall strömmade raskare igenom oss, och då vi mer än nu hade förmågan att njuta av det sköna i naturen.

Men fast många år gått sedan dess, så återkallar likväl en dag som denna all vår ungdom och all den sprudlande glädje, som låg i en svensk midsommar.

Våra tankar gå tillbaka till de fagra blomsterängarna, till åkrarnas böljande säd, till regnets klara droppar, till vindarnas ljuva fläkt, till de sorlande bäckarna, de gröna ängarna, de stolta och skogbeklädda bergen — ja, till allt skönt, som vårt moderland Svea bjöd på i skön och fager sommartid.

* * *

Våra fäder ha i århundraden firat midsommaren, och själva ha vi gjort det i många år. Men få av oss ha reda på dess ursprung och mening. Vi ha alla känt det vara en glädjens fäst, men dess betydelse ha vi ej brytt oss om att forska efter.

Midsommarfästen kan spåras långt tillbaka i tiderna och till de länder, där människosläktets vagga stod. Men vi skola ej här gå längre tillbaka i tiden än till vikingatiden.

Från den fornnordiska gudasagan ha vi väl alla en gång hört talas om våra förfäders avgudar, såsom Oden och Tor. Mindre känd för oss i allmänhet är dock guden Balder — och dock var han kärlekens, ljusets, renhetens och oskuldens gud och blev sedermera **växtlighetens** och **solens** gud och symbol.

Våra förfäder föreställde sig, att Balder bodde i borgen **Brejdablick** tillsammans med sin maka **Nanna**, som var **blomstergudinnan.**

Om Balder tälja de gamla runorna: "Om honom är endast gott att säga; han är den bäste, och honom lova alla. Han är så fager till utseendet och så strålande, att det lyser av honom. Han är den visaste, den vältaligaste och mildaste av asar."

Midsommaren var även för våra förfäder en naturens fäst. Då hade naturen nått sin höjdpunkt eller zenit, då stod den i sin högsta mognad — då var allt fagert och skönt samt lovade rika skördar. Då hade ock dagarna nått sin största längd, och efter den tiden började dagsljuset bliva kortare, och då började — enligt våra fäders tro — ondskans drake att söka sluka solens gud i sitt väldiga gap.

Denna kamp mellan ont och gott, mellan ljus och mörker, fortsatte till midvinterfästen eller julen, som den sedermera blev kallad, då våra hedniska förfäder blevo kristnade.

Så midsommarfästen blev ock en maning till alla att göra sig redo att bekämpa ondskan och mörkret, och fördenskull firades stora fäster med offer i Balders tempel.

Sedan den tiden ha vi i Norden firat midsommar på något olika sätt i olika landskap. På en del håll brändes väldiga bål, och på en del håll reste man en sommarstång. Kring denna stång dansade man sedan i ring samt utförde vackra folkdanser och folklekar, vilka alla hade symbolisk betydelse.

Då sjöng man högsommarens visor, och då steg glädjen högt emot en blånande midsommarsky. Alla — både gamla och unga — fröjdades, ty vårens och försommarens tunga arbete var över, och framför en låg en tid av relativ vila, under vilken man vändade på att en givmild sol skulle fylla axens böjda toppar, samt att svalkande regn skulle vattna fältens gröda.

* * *

Men midsommaren har ock sin symboliska betydelse, som vi likväl alltför ofta förbise. Många av oss här befinna sig i sitt livs midsommar. Vi stå på höjden av kraft och utveckling. De unga och de gamla se upp mot eder, väntande att se stora ting uträttas av eder.

Män och kvinnor i midsommarens år — haven I uppfyllt de stora förväntningar man ställt på eder? Om I det icke haven gjort, så läggen handen vid plogen, ty ännu är det tid för eder att plöja djupa fåror i tidens fält, och från dessa fåror kunna uppväxa det godas skördar.

Men dröjen ej därmed, ty sanden i tidens timglas rinner så fort ut. Nu när I befinnen eder i edert livs högsommartid, så skynden att uträtta det goda och ädla! Tävlen med de skördar, som ni se vaja på de bördiga fälten, att bära lika rika och goda frukter. Tagen naturens midsommar som er förebild. Låten rika skördar gro på edra hjärtans fält — skördar, som kunna lända eder själva, och vad mera är edra medmänniskor, till gagn och glädje!

I kampen för brödet i en hård och självisk tid komma vi så lätt ifrån moder Natur. Men låtom oss på en dag som denna stanna ett slag på jaktens väg för att avlyssna naturens röster och dess lärdomar!

Bör icke den fagra sommaren i sin midsommarskrud, då himmelen är blå, då solen kastar sitt guld över en fager nejd, och då marken är prydd med sköna blomster, då sjöns vatten glittrar som aldrig förr, och då skogens träd bjuda behaglig svalka — ja, säger jag — bör icke denna midsommarafton i våra hjärtan uppväcka den längtan att taga med oss något av dess skönhet och godhet för att värda ömt och njuta av under årets kommande dagar?

Förvisso böra vi så göra. Vi böra släppa solen in i hjärtats kammar och låta dess strålar in i själens gömma. Då skall hela vårt liv trots dagens tunga och hetta, trots sorger och bekymmer, bliva en enda fager midsommarafton, med sol och grönska och strömmande livsglädje.

Låtom oss njuta av vår härliga sommar i alla dess faser, av dess liv på äng, i skog och mark! Låt naturens ande göra våra själar starka och storsinta!

* * *

För oss ättlingar av den höga Nord bär midsommarfirandet i sig något specifikt svenskt. Det minner oss om våra fäders hem, våra fäders språk och det svenska arv, som vi lärt oss älska med modersmjölken. Jag vill citera några strofer ur ett poem, som jag skrev för några år sedan:

"Glöm icke bort, att svensk du är,
i dagens jäkt och id!
Och minns, att svensken alltid bär
inom sig många goda drag.
Låt icke livets kamp och strid
dig göra kall och hård och stolt.
Och vet: det högfärd är och dumhet är
att uppå lyckans solskensdag
förgäta språk, du talt i kolt,
förgäta gammal svenskmansdygd,
du lärt i gamla landets bygd."

Låtom oss aldrig glömma, att vi äro svenskar! Om vi det ihågkomma, skola vi här i vårt adoptivland bättre hedra det svenska namnet och vårt svenska ursprung. Som svenskar ha vi ett rikt arv, och det ålägger oss stora förpliktelser. Må vi se till, att vi förvalta vårt pund rätt!

Även vill jag rikta en maning till de ungdomar av svensk börd, vilka aldrig sett sina fäders land, men i vilkas ådror det svenska blodet rinner, att aldrig skämmas för sitt svenöver samt visa sin stolthet över detta ska ursprung, utan att vara stolta därarv genom att bliva goda och ädla människor.

Må denna enkla svenska midsommarfäst här i hjärtat av tre svenska kolonier efterföljas av många fler! Må vi liksom här alltid träffas i endräkt och frid!

På en dag som danna går tanken givetvis tillbaka till gamla Sverige och dess flagga gul och blå. Det är vikingalusten, som drivit oss till främmande stränder, och här kanske komma vi att en gång jordas, fast hemma vitnar vår faders gravhög. Då bränner oss längtan att än en gång — kanske den sista — återse barndomshemmet, och vi äro färdiga att instämma med vikingen Fritiof, fast vi ej röva våra skatter med svärdet utan med plogbillen. Fritiofs ord passa en dag som denna mycket väl, om vi ej taga orden så bokstavligt, utan mera symboliskt.

Med dessa skaldens ord vill jag avsluta mitt korta anförande, och jag är säker om att dessa strofer ur Fritiofs saga skola väcka genklang i svenska själar. Det är en innerlig längtan efter fädernejorden och dess kära, som brinner i dessa versrader:

Och tre år ha förgått, se'n jag skådat
mitt land,
idrotternas konungasal;
stå de härliga fjällen i himmeln ännu?
Är det grönt i min fädernedal?
På den hög, där min fader är lagd,
har jag satt
en lind, månn hon lever ännu?
Och vem vårdar den späda? Du jord,
giv din must,
och din dagg, o du himmel, giv du!

Dock, vi ligger jag längre på främmande kust
och tar skatt och slår månskor ihjäl?
Jag har ära alltnog, och det flammande guld,
det lumpna, föraktar min själ.

Där är flagga på mast, och den visar
mot norr,
och i norr är den älskade jord;
jag vill följa de himmelska vindarnas
gång,
jag vill styra tillbaka mot Nord.

ETT BREV till

ROBIN HOOD FLOUR

Service Department

vill lösa dina bakningsproblem. Det finns ingen högre auktoritet än Robin Hood kvarnens stab av expertbagare och laboratorie-kemister.

Tillgrip Detta Tillfälle Idag

Om ni ej kan erhålla tillfredsställande resultat med era bakningar, tillskriv oss därom! Det betyder ingenting huruvida ni begagnar

ROBIN HOOD FLOUR

eller andra fabrikat, tillskriv vårt "Service Department" idag, medsändande om möjligt ett prov för analysering. Vi vilja finna vari era misslyckanden bestå och korrigera ert recept.

GARANTI:—Vi vilja utbyta mot en ny säck vilken som helst delvis begagnad säck av Robin Hood Flour — 24 lbs. eller över — från vilken en husmoder ej fått goda resultat efter tre bakningar.

ROBIN HOOD MILLS LTD.

MOOSE JAW, SASK.

HAN HADE SIN ÅSIKT.

Järnhandlaren (till Johan August i Kolviken som är inne i staden för att göra några mindre uppköp): — En sån hår velociped ska' Johan August köpa sej.

Johan August: — Va kost'an?

Järnhandlaren: — Tvåhundra kronor.

Johan August: — Då' kan jag få en ko för.

Järnhandlaren: — Ja, men tänk vad folk skulle skratta åt er, om ni kom ridande på en ko till staan!

Johan August: — Ja, men dom skulle väl skratta värre, om jag stånde mej te' å mjölka en velociped.

Storslagen naturskön plats!

Det är just som i Nordens land vid

DEN VACKRA ROUND LAKE

Ackommodationer för "campers" samt även goda hotellackommodationer.

Moderata priser. Regäl behandling.

Telefonera (Stockholms exchange) eller skriv för reservationer till

BIRD POINT
Phillips & Vanwart,
Ägare.

Stockholm, Sask.